

[Bertel Dahlggaard.]

indenfor de fleste fagområder har oversteget tilbudet af faglært arbejdskraft, men hvor det i sandhed kun i meget ringe grad har virket i retning af større bevægelsesfrihed på arbejdsmarkedet; i visse tilfælde kan man endda sige, at den stærke efterspørgsel har stået hindrende i vejen for større bevægelighed, så jeg har den anskuelse, at det ærede medlem blander ting sammen, som ikke direkte kan sættes i forbindelse med hinanden.

Arbejds- og boligministeren (Kjærboel): Selvom jeg i enhver henseende synes, det ville være rimeligt, at man henviste forslaget til den nedsatte arbejdsmarkedskommission, skal jeg ikke nu, da ordføreren for forslagsstillerne har tiltrådt det forslag, der er fremkommet fra det ærede medlem hr. Harald Nielsen om nedsættelse af et sædvanligt rigsdagsudvalg, modsætte mig et sådant udvalgs nedsættelse til behandling af de i lovforslaget indeholdte spørgsmål.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Ordføreren for forslagsstillerne (Bertel Dahlggaard): Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til et udvalg på 15 medlemmer.

Ragnhild Andersen: Jeg skal tillade mig at foreslå lovforslaget henvist til et udvalg på 16 medlemmer.

Første næstformand (Arnth Jensen): Der er nu stillet to forslag om lovforslagets henvisning til behandling i et udvalg. Afgørelsen af dette spørgsmål vil blive truffet i et senere møde.

Den sidste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om adgang til beskæftigelse for arbejdere med nedsat arbejdsevne.

(Lovforslaget findes i tillæg A. sp. 3535; fremsættelsen findes i tidenden sp. 806).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Arbejds- og boligministeren (Kjærboel): Til trods for den resignation, jeg har måttet vise ved behandlingen af det forrige forslag, vil jeg alligevel tillade mig at anbefale, at

dette forslag henvises til arbejdsmarkedskommissionen. Jeg har nemlig udtrykkelig ved kommissionens nedsættelse bemyndiget den til at behandle sådanne aktuelle spørgsmål, som senere måtte blive henvist til den, f. eks. spørgsmålet om beskæftigelse af arbejdere med nedsat arbejdsevne. Jeg vil gerne dertil føje, at forholdet er det, at der under arbejds- og boligministeriet er nedsat et udvalg, der arbejder med spørgsmålet: de erhvervshemmedes forhold, og hvis arbejde tager sigte på at opnå den bedst mulige placering af de erhvervshemmede indenfor erhvervslivet ved hjælp af en effektiv arbejdsanvisning, eventuelt forbundet med en særlig optræning.

Det er imidlertid kun den ene side af sagen. Den anden side er spørgsmålet om fastsættelse af særlige aflønningsregler for de erhvervshemmede. Jeg kan her henvise til, at lønoverenskomsterne i vidt omfang åbner positiv adgang til at træffe særlige aftaler om løn for personer med nedsat arbejdsevne. Det forekommer mig, at der er visse betænkeligheder forbundet med at gribe ind på dette område med generelle lovbestemmelser i stedet for at arbejde videre ad overenskomstmæssig vej, muligvis efter et forberedende arbejde indenfor arbejdsmarkedskommissionen. Man kan ikke se bort fra, at generelle bestemmelser på dette område kan befordre tendenser til løntrykkeri navnlig i perioder med større ledighed.

Jeg tror, det vil være rigtigst, at tankerne i dette forslag bliver gjort til genstand for nærmere overvejelse, og jeg vil som sagt anse det for naturligst, at sådanne overvejelser sker i arbejdsmarkedskommissionen.

Ordføreren for forslagsstillerne (Bertel Dahlggaard): Jeg vil gerne sige til den højtærede minister, at det spørgsmål, som lovforslaget omhandler, ligger mig meget på sinde. Den højtærede minister vil utvivlsomt ikke et øjeblik tænke sig, at det står i forbindelse med ønsket om løntrykkeri af den ene eller anden art; det er klart. Men det ligger mig meget på sinde, fordi jeg ude i livet har truffet så forfærdelig mange mennesker — det gælder både i by og på land —, som er ramt af en eller anden ulykke, der har gjort, at deres arbejdsevne er nedsat. De har den samme arbejdslyst og ønske om at gøre nytte, som helt raske mennesker har, men de er blevet skudt ud. De føler efterhånden, at de er overflødige, de taber humøret, de føler sig udkudt. Det har i mange tilfælde sin årsag i dette, at de moderne faglige, arbejdsmæssige, tarifmæssige forhold ikke tager hensyn til de faktiske forhold,